

9-12-2017

Beste biljartvrienden,

Het is alweer een tijdje geleden dat jullie een verslagje van jullie biljartverslaggever hebben gekregen. De hoogste tijd dus.

Op 30 november hebben we gespeeld tegen onze vrienden van Caramba 4. Het betrof een uitgestelde wedstrijd die eigenlijk op de 23ste gespeeld had moeten worden. Niet tegen onze “longlife friends” Theo, George en Joepie maar tegen (met alle respect) de tweede garnituur van het zusterclubje van de Kaketoe. Het was een genoeglijke avond maar hierover later meer.

Op 28 november hadden we al gespeeld tegen de Vriendenkring in Bergharen. De laatste keer dat ik in Bergharen heb gebiljart, was langer geleden dan ik dacht. Ik dacht namelijk dat we in het lokaal moesten spelen waar je als roker nog in een soort van duiventil je nicotinebehoefte moest bevredigen. “Nee Tils”, zo verzekerden teamgenoten Berry en Richard mij, “daar speelt deze vereniging al lang niet meer. Om een lang verhaal wat korter te maken: ik was in het “nieuwe” lokaal niet eerder geweest.

Dat lokaal is in beginsel een prima lokaal. De tafels liggen er prima bij en alles ademt biljarten uit. De spelers zijn gemotiveerd en het is prima verzorgd. Tegelijkertijd bekruipt je op die plek een opdringerig gevoel dat onze biljartsport aan verjonging toe is. We weten dat natuurlijk allemaal al lang maar een en ander wordt daar erg duidelijk. Terwijl Berry met zijn partij bezig was, keek ik eens rond in de zaal en ik dacht: “ Peter, vergeleken met het merendeel van de aanwezigen, ben je waarlijk een jonge god!”

Verder was de avond dik in orde en we hebben met de tegenstanders een gezellige avond gehad. Zij gaven ons terug dat zij dezelfde mening toegedaan waren. Het gegeven dat we met 8 – 1 tegen de nummer laatst van de ranglijst op de broek kregen kon het positieve gevoel niet beïnvloeden. Het mooie van ons team is dat werkelijk niemand last heeft van verliezen. Geweldig!

Dan de wedstrijd tegen Caramba. Berry begon tegen Wim en het was een spannende partij. Op het laatst zette Wim een demarrage in die Berry niet kon beantwoorden. Eindstand 23 – 19 in 54 beurten. Allebei hadden ze boven hun moyenne gespeeld, prima dus.

Daarna mocht “yours truly” aan de bak tegen Roel Toren. De partij is niet echt spannend geworden en dat had vooral te maken met het feit dat Roel ongelooflijke graftakkenballen gepresenteerd kreeg. Hij had geen kans om in de wedstrijd te komen. Eindstand was 15 – 41 in 39 beurten.

Als laatste was “supersub” Chris aan de beurt. Op deze meneer kun je altijd een beroep doen, hij is een echte liefhebber. Kort daarvoor had Chris met zijn eigen team al een partij bandstoten op tafel 4 achter de rug en gewonnen. Het gevoel was opperbest en verliezen was geen optie. Dat gebeurde dan ook niet: eindstand tegen Ron 22 – Chris 23 in 47 beurten.

Nog een mooie anekdote: na de wedstrijd tijdens het invullen van de papieren zei Roel: “ik besef eigenlijk zojuist dat wij vandaag de thuisspelende partij waren”. “Jawel”, zei de rest: “wist je dat dan niet?”. Nee, Roel dacht dat dus niet. Hij voegde er nog aan toe dat hij het vreemd vond dat Caramba zoveel geteld had!

Ik aan de andere kant dacht meerdere keren gedurende de avond: “godverdegodver, zouden ze het tellen nou niet eens een keer overnemen in plaats van weer naar dat rookhol te gaan?”

Met vriendelijke groet,

Peter